

Γιάννης Αδαμάκος

Ανάδυση

15 Ιουλίου – 4 Σεπτεμβρίου, 2017

Πόρος

Ο Γιάννης Αδαμάκος έρχεται πάντα από την ίδια αφετηρία και κατευθύνεται στον ίδιο προορισμό. Η “Μεθόριος Μνήμη” επιχειρεί να εξαντλήσει τα όρια ανάμεσα στον αισθητό κόσμο και την υποκειμενική-υποσυνείδητη πρόσληψη της πραγματικότητας.

Ανασύρει και εξηγεί τα ίχνη της μνήμης. Περιγράφει την περιβάλλουσα φύση, με βασικό στοιχείο την θάλασσα· όχι μόνον γιατί το υγρό στοιχείο διέπεται από μια λανθάνουσα ομοιογένεια και χαρακτηρίζεται από την απεραντοσύνη, αλλά και γιατί παραπέμπει σε αρχέγονες μνήμες και πολυποίκιλους συσχετισμούς.

Λάδια σε μεγάλο και μικτό μέγεθος όπως και μικρές ακουαρέλες συνθέτουν την εφεινή έκθεση. Τα μεγάλα έργα αποσκοπούν να επεκταθούν στον χώρο· να μην αφήσουν, δηλαδή, στον θεατή περιθώρια να αποσπάσει την προσοχή του εκτός πίνακα, εκτός έργου. Οι μικρές ακουαρέλες λειτουργούν αυτοτελώς, αλλά, ταυτοχρόνως, ως προσχέδια-μελέτες για τα μεγάλα έργα, ως υποθήκες για το μέλλον. Στα πρόσφατα έργα του ο Γιάννης Αδαμάκος εισάγει και ένα νέο στοιχείο, την γεωμέτρηση στην οργάνωση του ζωγραφικού χώρου. Και αυτό το στοιχείο, όμως, εντάσσεται στο πλαίσιο του αφηρημένου εικαστικού ιδιώματος: όπως πάντα, ο ζωγράφος, αναζητεί κατ'αρχήν την δημιουργία μιας ατμόσφαιρας, ελεύθερα, χωρίς να περιορίζεται από ρεαλιστικές δεσμεύσεις. Η επιλογή αυτή ιχνηλατείται διαχρονικά, σε όλες τις δημιουργίες του. Η εικαστική διαδρομή του καλλιτέχνη ξεκινά από τον εξπρεσιονισμό, δηλαδή με δημιουργίες-κραυγές και εξελικτικά καταλήγει σε μια ονειρική ακινησία, με δημιουργίες σιωπηλές. Τα εκτιθέμενα έργα κινούνται στην ιδεατή μεθόριο ανάμεσα στον υπόκωφο θόρυβο και την εκκωφαντική σιωπή.

CITRONNE

Ο Γιάννης Αδαμάκος αυτο-ορίζεται και οροθετείται μέσα στο τοπίο – ένα τοπίο, όμως, όχι υποχρεωτικά αναγνωρίσιμο. Περνάει από το φως στο σκοτάδι και αντιστρόφως· η “μεθόριος” είναι οι σκιές. Η ίδια παλινδρόμηση λειτουργεί παραστατικά ανάμεσα στο όνειρο και το βίωμα, ανάμεσα στην φύση και την φαντασία.

Η θάλασσα, το νερό, εξασφαλίζει στον καλλιτέχνη ένα πολύτιμο μέσον, καθώς αντανakλά και, ταυτοχρόνως, διαθλά την οπτική του τοπίου. Η νύχτα, ακόμη και (υπο)φωτισμένη, εντείνει αυτή την αίσθηση, καθώς “φλουτάρει” τους όγκους, ομογενοποιεί τα ετερόκλητα στοιχεία και εξωραΐζει το περιβάλλον. Οι άνθρωποι εικαστικά απουσιάζουν· υπάρχουν, όμως, υπαινικτικά, καθώς το τοπίο, η ατμόσφαιρα είναι το προϊόν του υποσυνείδητου και της συνειρμικής μνήμης. Το μεταίχιμιο, η “μεθόριος” ανάμεσα στο υπάρχον και το φαντασιακό ορίζεται από το χρώμα, ένα βαθύ μπλε με αποχρώσεις που παραπέμπουν και πάλι σε μνήμες, προσωπικές ή συλλογικές.

Η εικαστική άποψη, η ερμηνεία της ανθρώπινης πραγματικότητας, βασίζεται κατά το μεγαλύτερό της μέρος σε μια σειρά από συνειρμούς και υποκειμενικές αναφορές. Η α-λήθεια του Γιάννη Αδαμάκου μάς παραπέμπει στην αρχική της έννοια, δηλαδή τον εξοστρακισμό της λήθης, τον θρίαμβο της μνήμης.